

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

HERBOREN SENIOREN

Een blijspel in twee bedrijven

door

1880

Maurice de Grauwe

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen

2016

Nr.3306

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste ZEVEN tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

S.A.B.A.M.
Aarlenstraat 75-77
1040 Brussel
www.sabam.be

Na aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt u van de uitgever een aanvraagformulier dat, degelijk ingevuld, minstens vier weken voor de opvoering(en) naar S.A.B.A.M. moet worden gestuurd.

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer u niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland contacteert u:

Stichting Bredero Auteursrechtenbureau
Valeriaanstraat 13
1562 RP Krommenie
www.stichtingbredero.nl

BELANGRIJKE OPMERKING !

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *HERBOREN SENIOREN* op te voeren moet de naam van auteur *MAURICE DE GRAUWE* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen.

De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/2016/0220/012
ISBN- 978- 90-385-13782

© 2016 Toneelfonds J. Janssens/Maurice de Grauwe
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever

Toneelfonds J. Janssens – Te Boelaerlei 107 – 2140 Bght Antwerpen
Tel 03 366 44 00 . Fax 03 366 45 01 . info@toneelfonds.be

PERSONAGES

(4 dames – 3 heren)

MARCEL DROGENBROECK, ongeveer 60 jaar :

MARIETTE MUYLE, zijn vrouw :

VICTOR DE TAEYE, ongeveer 60 jaar :

LYDIE RUST; zijn vrouw :

LUCIE DE WILDE, buurvrouw voorzien van enorme boezem :

PROFESSOR MAX DE SIMPELAERE, ongeveer 55 jaar :

CLARA CLOEF, de jonge secretaresse van de bankinstelling van Victor :

DECOR

Het is zomer. We zien twee aan elkaar palende tuinen. Achteraan zien we de achtergevels van de beide rijwoningen. Ze zijn identiek qua structuur en dus voorzien van een achterdeur en een raam. De buitenste respectievelijke flanken van beide tuinen suggereren een garagemuur waarin ook voor beide woningen de zogezegde identieke berging en garage gelegen is. In deze flanken zit een deur die toegang geeft tot de garage. Opvallend is dat de tuin van buurvrouw Lydie er eerder verwaarloosd bij ligt. De achtergevel en deur als vensterkozijn kunnen best een laagje verf gebruiken, daar waar het bij buurvrouw Mariette het heel netjes is. Voor de achtergevel van Lydie staat ook nog een slecht geschilderde zitbank. Bij Mariette treffen we een viertal mooie tuinstoelen en tuintafel aan. Ook zien we er eventueel een BBQ-stel staan. Daarbij ook nog enkele rijkelijke tuinattributen. De beide tuinen zijn van elkaar gescheiden door een draad van ongeveer 60 cm hoogte. Telkens wanneer Lydie over deze draad kruipt, moet ze haar lange zomerse hippierok optrekken, wat komische scènes met zich meebrengt. Langs de kant van Mariette staan aan de voorzijde een paar mooie bloempotten. Langs Lydie's kant gewoon een paar volle vuilniszakken. Dwars door de tuin van Lydie is een dubbele draad gespannen waaraan de was wordt opgehangen.

EERSTE BEDRIJF

(Als het doek open gaat zien we Lydie die de voorste waslijn bijna heeft volgehangen met de kleinere was zoals onderbroeken, BH 's e.d. Het is pas na enkele replieken dat ze de grote lakens uit de wasmand haalt en die aan de achterste wasdraad ophangt. Zo wordt de zielige achtergevel van haar woning eigenlijk door deze beddenlakens afgeschermd. Na het verdere verloop van het gesprek tussen beide dames, krijgen de toeschouwers plots zicht op de benen van de opkomende Victor: Lydie's man die dus vanaf dan het vrouwengesprek kan volgen.)

MARIETTE : Dag Lydie! Terug druk bezig zie ik?

LYDIE : Ja, wat wilt ge? Sinds Victor met pensioen is heb ik altijd maar meer en meer te doen in het huishouden. Hij doet niets meer, maar zoals ge kunt zien maakt hij heel wat vuil. Het zijn bijna allemaal zijn kleren die ik hier aan de wasdraad hang. *(Bij deze laatste repliek toont ze demonstratief een vrouwenslipje)*

MARIETTE : En? Krijgt ge echt geen hulp van uwe Victor?

LYDIE : Victor weet niet eens hoe onze wasmachine werkt. Hij heeft nu eenmaal geen technische knobbel.

MARIETTE : Typisch die mannen. Eens ze met pensioen zijn, zijn hun knobbels niets meer waard. Alhoewel, mijne Marcel zal niet moeten denken van er zo gemakkelijk vanaf te zullen komen. Hij gaat vandaag met pensioen.

LYDIE : Het zal nu wel te laat zijn om Victor zijn knobbel nog te activeren. Hij is al zes maanden met vervroegd pensioen.

MARIETTE : Duidelijk een serieus gemis binnen uw huwelijk, Lydie.

LYDIE : Ja, eens met pensioen, begon hij te klagen over arm- been- en rugpijnen. En dat allemaal door die job die hij met volle overgave precies veertig jaren heeft vol gehouden.

MARIETTE : Ik heb het eigenlijk nog nooit gevraagd Lydie. Wat voor werk deed hij, dat er zo'n slijtage op zijn lichaamsdelen gekomen is?

LYDIE : Hij was chef in de banksector.

MARIETTE : In de banksector?

LYDIE : Ja, en dat heeft erg veel van zijn lichaam gevergd.

MARIETTE : Mijn broer is ook directeur in een bank, maar het enige wat hij er aan heeft overgehouden is een pijnlijke vinger en een droge tong.

LYDIE : Oei! Hoe komt het? Had hij dan geen secretaresse?

MARIETTE : Toch wel! Maar hij wilde altijd zelf opnieuw het geld natellen. *(Ter verduidelijking likt ze eventjes aan haar wijsvinger en begint fictief een paar bankbiljetten uit de hand na te tellen)*

LYDIE : Dat is wel erg. Over een secretaresse beschikken en dan ook nog zelf al die handenarbeid moeten verrichten!

MARIETTE : Mijn broer zijn armen, benen en rug zijn in ieder geval gespaard gebleven.

LYDIE : Victor liet hem echt veel te veel doen als bankdirecteur.

MARIETTE : Oei! Hoezo?

LYDIE : Hij was wel chef maar kon het vrouwvolk niet de baas.

MARIETTE : En thuis blijkbaar wel?

LYDIE : Ja, straf hé!

MARIETTE : Hij heeft er dan waarschijnlijk ook wel een natte vinger en droge tong aan overgehouden?

LYDIE : Hoe bedoelt ge?

MARIETTE : Wel ja, zoals mijn broer... in de bank... ge weet wel... *(doet het nog eens demonstratief over door aan haar wijsvinger te likken en het denkbeeldige geld te tellen)*

LYDIE : Victor zijn persoonlijke secretaresse telde het geld en droeg er ook de broek.

MARIETTE : *(Ironisch)* Gelukkig!

LYDIE : Ja, maar toch begrijp ik nog altijd niet waarom Victor haar zo op zijn kop liet zitten.

MARIETTE : Oei! Liet hij dat toe?

LYDIE : Ja, eigenlijk onbegrijpelijk. Dat kind is verdomd 25 jaar jonger dan Victor en blijkbaar deelde ze de lakens uit in de bank.

(Lydie hangt op hetzelfde ogenblik nog een beddenlaken aan de wasdraad. Pas wanneer de lakens de volledige breedte van haar tuin afschermen zien we plots de benen van Victor in beeld komen. Hij draagt een bermudashort en zijn

benen zijn via de opening tussen het hangende beddenlaken en de grond zichtbaar voor het publiek. Mariette en Lydie hebben dus geen zicht op Victor.)

MARIETTE : Gij vindt dat raar dat ze zich op hun kop laten zitten door een vijftientwintig jaar jongere vrouw?

LYDIE : Ja.

MARIETTE : Het is blijkbaar de huidige tendens dat bepaalde jonge vrouwen het liefst van al op hun chef zijn kop gaan zitten en er ook zelf de lakens... hm... mee delen.

LYDIE : Ja, dat klopt. Victor is er uiteindelijk ook wel een heel klein beetje kwaad op. Een typische carrièrevrouw noemt hij haar nu.

MARIETTE : En toch liet hij ze zomaar doen, ondanks zijn positie... als directeur?

LYDIE : Misschien begrijpelijk, als ge weet dat ik haar eigenlijk ook wel graag mag.

MARIETTE : Wat moet ik me daar bij voorstellen?

LYDIE : Tussen het vrouwvolk werken is echt niet gemakkelijk, zegt Victor.

MARIETTE : Dat is blijkbaar voor veel mannen een probleem.

LYDIE : Maar hij is er nu van af. Eindelijk welverdiende rust, zegt hij nu zelf.

MARIETTE : Toch wel erg dat het zo'n impact heeft gehad op zijn ledematen.

LYDIE : *(Begrijpt duidelijk niet wat Mariette bedoelt)* Impact op leden en maten?

MARIETTE : Ja, hij klaagt nu toch al een tijdje over pijn in armen, benen en rug?

LYDIE : Dat klopt! Maar of de andere leden en/of maten van de bank ook zo'n klachten hebben, weet ik niet. Hij had er geen maten, het waren daar allemaal vrouwen.

MARIETTE : Het moet wel zwaar geweest zijn voor Victor, zo helemaal alleen tussen al die vrouwen, vooral als zij de broek droegen en er al dan niet op zijn kop gingen zitten.

LYDIE : Ja, 40 jaren lang was hij volledig verstijft tussen die vrouwelijke collega's... van de stress hé! Vandaar waarschijnlijk nu ook die problemen in zijn armen en benen. Eigenlijk logisch dat hij er nu van profiteert om dagelijks lange wandelingen te doen om zijn stijve spieren wat soepeler te maken en een kaartje te gaan leggen.

MARIETTE : Was het mijn man, dan zou hij zijn spieren hier thuis wat losser kunnen maken, geloof me vrij.

LYDIE : Gij hebt een sterk karakter mevrouw Mariette. Maar ik heb veel te veel

medelijden met mijne Victor.

MARIETTE : Medelijden is nu juist wat ge nooit moogt tonen aan een man. En weet ge waarom?

LYDIE : Oei! Is dat een strikvraag? Ik zou het echt niet weten.

MARIETTE : Omdat ze dan onmiddellijk van de situatie gaan profiteren. Maar daar zal Marcel bij mij nooit in slagen.

LYDIE : Uwe Marcel loopt er toch ook altijd netjes gekleed bij. Wat voor job doet hij?

MARIETTE : Het is vandaag zijn laatste werkdag op de universiteit.

LYDIE : Oh ja, en in welke faciliteit?

MARIETTE : Faculteit, wilt ge waarschijnlijk zeggen?

LYDIE : Ja, fac...."fuck".....dinges....ja.

MARIETTE : De faculteit Farmaceutische Wetenschappen en de Faculteit Dierengeneeskunde worden door hem bediend.

LYDIE : Uwe Marcel is professor? Dat wist ik niet.

MARIETTE : In zekere zin wel ja.

LYDIE : Professor in twee faciliteiten, dat is toch ook wel de moeite.

MARIETTE : Ja, hij bediende er twee faculteiten en had daarbij voldoende faciliteiten, als ge het mij vraagt. Hij is er professor in de Ketellogie.

LYDIE : *(Met de meeste verwondering)* Professor in de Ketellogie?

MARIETTE : Veertig jaar vulde hij er de koffieketels om die te serveren aan de prof, zijn assistenten en studenten.

LYDIE : Ach 'n koffiëmadam.... hm... ik bedoel meneer, mevrouw Mariette. En noemen ze dat een professor in Ketellogie?

MARIETTE : Nee, zo noem ik hem.

LYDIE : Gij hebt geluk. Victor kan zelfs geen koffie zetten.

MARIETTE : Lydie, gij laat u echt veel te veel doen.

LYDIE : Denkt ge?

MARIETTE : Ik ben er zeker van. Ge gaat eens zien hoe ik dat hier ga oplossen met mijn pas gepensioneerde.

LYDIE : Ik ben echt benieuwd Mariette.

MARIETTE : Ge kunt nog veel van mij leren. Het is niet mijn eerste huwelijk dat ik terug op de juiste rails zet.

LYDIE : Gij zijt al eens getrouwd geweest?

MARIETTE : Nee, ik zette al twee huwelijken terug op de rails binnen ons familie. Ik heb namelijk een helder psychologisch inzicht in een problematische gezinssituatie en ik beschik ook over een ruim profylactisch inzicht.

LYDIE : Mariette, gij kunt toch erg interlectu... ik wil zeggen... slim klappen.

MARIETTE : Ja, met een universitair is dat ook wel nodig.

LYDIE : En ziet hij het een beetje zitten?

MARIETTE : Hij heeft geen andere keuze. Dertig jaar geleden knielde hij en beloofde alles te zullen doen voor mij. Dus gaat hij zich nu ook verder moeten onderwerpen aan mijn wetten.

LYDIE : Ik bedoelde: met pensioen gaan.

MARIETTE : Geen idee, maar wat ik wel weet is dat het voor hem geen totale rustpauze zal worden.

LYDIE : Ik wou dat ik ook zo krachtig uit de hoek kon komen.

(Op dat ogenblik horen we Victor luid niezen. Lydie is duidelijk geschrokken en bang omdat ze betrapt is door haar Victor, die van achter het opgehangen beddenlaken komt.)

Sorry schat maar het was allemaal niet zo bedoeld.

VICTOR : *(Hij doet alsof hij niets van het voorgaande gesprek opgevangen heeft)* Wat wilt ge zeggen?

LYDIE : *(Plots terug zeer hoopvol)* Hebt gij niets van ons vrouwenbabbeltje gehoord?

VICTOR : Vrouwenbabbeltje? Ik heb enkel opgevangen dat ik waarschijnlijk ietsjes krachtiger uit de hoek zou moeten komen. Wat is daar de bedoeling van Lydie?

MARIETTE : Ge waart beter wat vroeger buiten gekomen.

VICTOR : Waarom?

MARIETTE : Dan hadt ge ook alles gehoord wat ge moest horen.

LYDIE : *(Nogal stuntelig in haar bewoordingen)* Hm ja, dat Marcel vandaag ook met pensioen gaat. Goed hé?

VICTOR : Ja, hopelijk heeft hij wat meer geluk dan ik.

MARIETTE : Gij hebt blijkbaar toch niet te klagen met zo een hardwerkende vrouw als Lydie.

VICTOR : Daar gaat het niet om. Maar ge moest eens weten hoeveel pijn ik lijd.

MARIETTE : Toch komiek dat u dat zo ineens overvallen is, die pijnen.

VICTOR : Ja, ik was nog maar net met pensioen of de lichamelijke klachten begonnen zich te manifesteren.

LYDIE : *(In haar overdreven goedgelovige stijl)* Ja, het is echt waar Mariette. Ik herinner mij nog zeer goed dat zijn secretaresse hem de allerlaatste werkdag naar huis bracht. Hij wou zelfs onmiddellijk met haar naar zijn bed... door die pijnen.

MARIETTE : Gelukkig dat hij over zo'n meelevende secretaresse beschikte.

LYDIE : Zeg dat wel! Ze hielp hem zelfs de trap op terwijl dat ik alle afscheidsgeschenken uit de autokoffer haalde.

MARIETTE : *(Vol sarcasme)* Toch mooi.

LYDIE : Ja, ik moet toegeven dat ze enorm attent was die laatste werkdag van Victor.

(Victor staat er wat verveeld bij)

MARIETTE : Serieus, hoe attent dan wel?

LYDIE : Ze bleef zelfs bij Victor terwijl ik om pijnstillers ging naar de apotheker.

MARIETTE : Dat was lief.

VICTOR : *(Verveeld)* Ja, ze was lief... Ik bedoel... om nog zo lang te willen wachten tot Lydie terug was.

LYDIE : Ik moest naar de apotheker van wacht om Dafalgan Forte. Ik was zeker meer dan een uur onderweg. En al die tijd is ze gewoon bij Victor gebleven.

MARIETTE : Ach, maar dat was lief.

LYDIE : Ja, dat was wel enorm lief hé Victor?

VICTOR : *(nog meer verveeld)* Ja, inderdaad. Enorm lief.

LYDIE : Tenslotte, ge moet het toch maar doen. De laatste werkdag van uw directeur, hem thuis brengen en er nog meer dan een uur bij gaan zitten wachten, op ons slaapkamer.

MARIETTE : *(Vol ironie)* Ja, zo'n secretaresses zijn niet te dik gezaaid, denk ik.

LYDIE : Dat heb ik ook nog gezegd hé Victor?

VICTOR : Ja Lydie, ja! Maar ik heb het u toch altijd al gezegd dat ze ook wel aardig uit de hoek kon komen.

MARIETTE : Aardig? Aardig dat is wel lief hé?

LYDIE : Maar nee, Victor wil zeggen dat ze ook af en toe wel eens op zijn kop ging zitten.

VICTOR : *(Met krachtige stemverheffing)* Lydie, ik ben nu bijna zes maanden met pensioen. Ik heb u toch gevraagd om het niet meer over mijn werk of de vroegere collega's te hebben.

LYDIE : *(Tot Mariette)* Ja, tussen allemaal vrouwen werken was voor hem zeker niet voor de poes, is het niet Victor?

VICTOR : *(Verbetert)* Van de poes, Lydie! Van de poes, wordt er gezegd.

LYDIE : Ja, ik en spreuken of gezegdes, dat is nooit mijn sterkste kant geweest.

MARIETTE : Nochtans zijn er veel gezegdes of spreuken die heel wat kunnen verduidelijken in een huwelijksleven.

LYDIE : Zoals?

MARIETTE : Zoals, voor heel veel mannen van toepassing is: "Oost west, thuis best".

LYDIE : *(Eerbiedig verklarend)* Mariette is soms een soort huwelijksconcurrente.

MARIETTE : Huwelijksconsulente Lydie!

LYDIE : *(Verontschuldigend lachend)* Zeg ik het weeral verkeerd?

VICTOR : Inderdaad, zoals gewoonlijk Lydie.

LYDIE : Wacht ik ken er ook nog een. "Beter tien vogels in de hand dan één in de lucht".

MARIETTE : *(Ironisch en ondertussen toch enigszins uitdagend naar Victor kijkend)*
Hoe komt ze daar nu bij?

LYDIE : *(Zelfvoldaan en trots)* Wel ja! Door het over poezen te hebben. Ge moet namelijk weten dat ik mijn poes ooit eens een vogel zag pakken. Het was bij mijn ouders thuis en...

VICTOR : Lydie alstublieft! Geen oude koeien uit de gracht halen hé! Ik heb dorst.

LYDIE : Oei! Ik vergat bier te halen.

MARIETTE : Ik zou u wel een paar flesjes lenen, maar bij ons komt er geen bier in huis.

LYDIE : Lusten jullie geen bier?

MARIETTE : Nee! Want wanneer de drank is in de man is de wijsheid in de kan.

LYDIE : *(Nog voor ze via de zijdeur naar de garage zou verdwijnen, keert ze zich toch nog tot Victor en zegt op respectvolle wijze)* Ze kent er wel wat van. *(af)*

(Ze is nog maar net weg als Victor geïrriteerd de beddenlakens van de draad haalt en ze demonstratief in de wasmand gooit. Het kleine te drogen wasgoed laat hij op de andere draad gewoon hangen.)

VICTOR : Honderden keren heb ik haar al gevraagd om de was niet te drogen te hangen als ik thuis ben.

MARIETTE : Waarom stoort u dat?

VICTOR : Het belemmert mijn zicht en beperkt mijn bewegingsvrijheid.

MARIETTE : Ja, bewegen zou u zeker goed doen met die stramme en versleten gewrichten.

VICTOR : Er is wel wat slijtage, maar van zeer minieme aard.

MARIETTE : Lydie vertelde het nochtans helemaal anders.

VICTOR : Ge hebt het toch zelf al kunnen vaststellen dat Lydie zich niet altijd op de juiste manier kan expliceren.

MARIETTE : Ze heeft het naar mijn bescheiden mening inderdaad wel ietsje te druk. Misschien zou een beetje hulp van u haar toelaten wat mondiger te worden in haar vrije tijd. En daarbij, wat meer beweging zou ook u zeker ten goede komen.

(We horen ondertussen het geluid van een aankomende auto, het geluid van een garagepoort en het binnenrijden van de auto in de garage van Mariette's woning. Mariette kijkt op haar horloge en gaat onmiddellijk de zijdeur die uitgeeft op haar garage openen. Ze praat in het geopende deurgat.)

Uw laatste werkdag was toch maar tot vier uur? Het is verdomme al kwart na vijf en vanaf de universiteit is het maar drieëndertig minuten rijden met de auto.

VICTOR : Drieëndertig minuten met de auto? Ik doe er te voet tien minuutjes over.

MARIETTE : Dat weet ik. Maar op zijn laatste werkdag mocht hij per uitzondering met mijn auto naar het werk om er zijn afscheidsgeschenken in te kunnen leggen. Ik ging zelf na hoelang men er nu met de auto over doet om tot aan de universiteit te komen. Vroeger was je er op drie minuutjes, nu doe je er drieëndertig minuten over.

VICTOR : Ja, het dagelijks verkeer is serieus toegenomen.

MARIETTE : Neen, bepaalde intellectuele politiciers hebben een nieuw mobiliteitsplan uitgetekend, meer is dat niet.

MARCEL : *(Komt op en is lichtjes aangeschoten)* Sorry schatje, maar professor De Simpelaere gaf een veel te lange afscheidsrede.

MARIETTE : En ge hebt blijkbaar nog getoast ook?

MARCEL : Ja, en er waren er zowel met kip- als met krabsla, en dat op die toastjes die gij ook zo graag eet, uit de Aldi.

MARIETTE : *(Duidelijk geïrriteerd)* Kom! Het is al goed. Zet u daar maar in de frisse lucht. Met zo'n stinkende adem komt ge de eerste uren niet in huis. En waar zijn uw cadeaus?

MARCEL : In de koffer van ons... van uw Golfje, schatje.

(Mariette verdwijnt via de deur die naar de garage leidt. We horen haar plots schreeuwen.)

(richt zich van op zijn zitplaats op een nogal verontschuldigende wijze tot zijn geuur Victor.) Ze krijgt de koffer niet open.

MARIETTE : *(komt via de zijdeur terug de tuin in en richt zich boos tot haar man.)* Hoe komt dat?

MARCEL : Ge gaat het niet geloven maar in ene keer was hij daar.

MARIETTE : Wie?

MARCEL : Die van het koffiegruis waar professor De Simpelaere ook al zijn vuiligheid in kwijt kan.

MARIETTE : *(Zeer kwaad en luid)* Wilt ge nu eens zeggen wat er gebeurd is.

MARCEL : Wel ja, ik reed achteruit van de parking, ik stopte, en dan kwam hij in ene keer met geweld af en botste op de achterkant van onze... ik wil zeggen van uw Golfje.

MARIETTE : Voor de allerlaatste keer! Wie?

MARCEL : Die grote. Het zijn daar allemaal zo'n grote mastodonten van vuilbakken op wielen op de universiteit.

MARIETTE : Het is niet waar hé?

MARCEL : Toch wel! Die professoren en assistenten produceren nogal wat afval, hoor!

MARIETTE : Hoe kan nu zo'n grote vuilbak vanzelf in beweging komen en zo 'n grote bluts maken dat zelfs mijne koffer niet meer open te krijgen is.

MARCEL : Die parking gaat bergaf hé wijfje.

MARIETTE : Ge zult serieus mogen bijklussen om de schade te laten herstellen.

MARCEL : Bijklussen? Ik ben vanaf vandaag wel met pensioen hé wijfje.

MARIETTE : Maar niet bij mij, zijt daar maar zeker van. En stop maar met mij wijfje te noemen. *(Verdwijnt boos in haar woning)*

MARCEL : *(Richt zich tot Victor)* Ze is kwaad. Ik had het kunnen denken. Hoe kan ik het terug goedmaken?

VICTOR : U zeker niet laten doen vriend.

MARCEL : Ja maar pas op, ze is geen gemakkelijke hoor.

VICTOR : Ge zijt met pensioen en dat moet ge haar nu ook duidelijk laten voelen.

MARCEL : Ze weet dat ik met pensioen ben en ze heeft dat ook zeker wel al gevoeld. Wat kan ik nog meer doen?

VICTOR : Onmiddellijk thuis de macht nemen, of in uw geval... overnemen.

MARCEL : Dat klinkt toch iets te gemakkelijk, denk ik.

VICTOR : Ge moet het vanaf het begin doen. Ik hoorde al hoe autoritair uw vrouw u behandelt en u ook nog zo verder zou willen behandelen.

MARCEL : Ja, ik weet het. Ik heb een sterke vrouw.

VICTOR : Vooreerst zou ik het niet nemen dat ze mij zo afsnauwt de dag dat ik de riem definitief aflegde op het professionele vlak.

MARCEL : Professioneel vlak? Ze had het dus ook al over mij als professor in de "ketellogie".

VICTOR : Ja Marcel, ik hoorde heel duidelijk hoe denigrerend ze over u praatte tegen mijn Lydie.

MARCEL : Ja, ze komt van een rijke thuis en is al vanaf onze huwelijksnacht zo dominerend tegenover mij geweest.

VICTOR : *(Met zeer nieuwsgierige interesse)* Wat moet ik mij daarbij voorstellen?

MARCEL : Niet veel. Ze verwees mij naar de logeerkamer omdat ik net zoals nu, een heel klein beetje gedronken had.

VICTOR : Man, ge zijt werkelijk te beklagen. Hoe gij zoiets aanvaardt!

MARCEL : Wat kan ik eraan doen. Zij heeft de sterke hand en regelt ook het financiële.

VICTOR : Gij waart toch de grootverdiener des huizes? Wat heeft haar sterke hand daar

dan mee te maken?

MARCEL : Haar sterke hand -die daarbij ook nog groot is- kan serieus wat geld in ontvangst nemen. Er is zelfs geen beetje drinkgeld over voor mij.

VICTOR : Hoe kan dat?

MARCEL : Niet moeilijk hé? Als ge niets moogt drinken hoeft ge ook geen drinkgeld, zegt ze.

VICTOR : Man, ik ga u er terug bovenop helpen nu we samen wat meer tijd kunnen doorbrengen.

MARCEL : Dat is vriendelijk. Maar of er veel tijd zal over zijn weet ik nog niet.

VICTOR : Waarom niet?

MARCEL : Ze heeft gezegd dat als ik niet meer zou werken ik naast het helpen in het huishouden ook nog opnieuw zou mogen schilderen en behangen.

VICTOR : Man, de slavernij is al lang voorbij.

MARCEL : Zeg dat nooit in haar bijzijn alstublieft.

VICTOR : Waarom?

MARCEL : Ze is nog in staat om mij zo'n zwarte kanonkogel met ketting rond mijn been te binden.

VICTOR : Juist daarom, ik ben uw redding buurman. Het is niet het eerste huwelijk waarin ik mij meng. Mijn secretaresse Clara Cloef won ook door mij haar vrijheid terug. Haar vent was 'n jaloerse tiran. Door mij geraakte ze er dan ook vanaf.

MARCEL : Ik wil eigenlijk niet van mijn Mariette af, ze is nog altijd mijn bank. Maar wat meer vrijheid zie ik best wel zitten.

VICTOR : Vriend, ik beschik over psychologisch inzicht en dat in alle problematische huwelijkssituaties. Het is niet het eerste huwelijk dat ik met kennis van zaken laat ontbinden.

MARCEL : Ontbinden? Ja, in feite voel ik me wel wat gebonden.

VICTOR : Ik zal ervoor zorgen dat ge uw vrijheid krijgt, net zoals mijn vroegere secretaresse. Maar geen woord daarover, Lydie weet er niets van.

(Op dat moment horen we Lydie vanuit de bergruimte en garage.)

LYDIE : Victor, ik heb twee bakken mee in mijn bakfiets!

VICTOR : Verdomd Lydie, ge kunt er normaal vier bakken in kwijt.

LYDIE : *(Op met één krat Jupiler)* Ja Victor, maar met het gewicht van die twee raakte ik al bijna de pedalen kwijt.

VICTOR : Zolang ge maar bij mij de pedalen niet kwijtgeraakt. Zet ze vlug in de frigo.

LYDIE : Ja Victor. Och ja, proficiat met uw pensioen hé Marcel.

VICTOR : In plaats van hier zo nutteloos rond te draaien, trekt er ons vlug eentje af.

LYDIE : Ja Victor.

(Lydie plaatst het krat bier op de grond en trekt twee flesjes af. Ze geeft ze aan haar man die op zijn beurt een flesje over de draad aan Marcel geeft.)

MARCEL : Zou ik dat wel doen?

VICTOR : Natuurlijk, en weet ge waarom?

MARCEL : Nee, zeg het eens.

VICTOR : Lydie! *(Hij heft het flesje de hoogte in en richt zich tot zijn vrouw)* En... Lydie?

(Lydie haast zich om het krat bier terug op te nemen, waarop Victor nog iets nadrukkelijker poneert.)

En Lydie?

(Ze neemt nog twee flesjes uit het krat maar beseft plots wat haar man bedoelt)

LYDIE : *(Met enige trots dat ze plots weet wat Marcel wil horen)* Ach ja, “Mannen weten waarom!”

VICTOR : *(Zelfvoldaan door de gekende slogan van Jupiler en het dus duidelijk ingeoeffende antwoord van zijn vrouw)* Goed zo Lydie.

LYDIE : *(Merkt dat de beddenlakens zomaar gewoon verfrommelt in de wasmand geworpen zijn en plaatst het krat bier terug op de grond.)* Die zijn toch nog niet droog?

VICTOR : Nee, maar ge weet dat als ik thuis ben ik niet op wat beddengoed wil kijken. Hang ze maar op als ik straks gaan pokeren ben.

LYDIE : Ja maar....

VICTOR : (*Schreeuwt het uit*) Ben ik niet duidelijk genoeg Lydie?

LYDIE : Ja, Victor. (*af*)

VICTOR : (*Fier*) Gezien hoe ik het aanpak Marcel? Gezien hoe het moet?

MARCEL : Sterk. Maar ik heb wel een bijkomend probleem.

VICTOR : En dat is?

MARCEL : Ik mag niet drinken en ik kan niet pokenen.

VICTOR : Ik ook niet. Het is blufpoker.

MARCEL : Blufpoker. Ik hoor het u graag zeggen. Mijn vrouw heeft altijd het laatste woord in een discussie. Als ik er nog wat wil aan toevoegen is dat al per definitie het begin van een nieuwe discussie.

VICTOR : Wie niet sterk is moet slim zijn.

MARCEL : Ik zal mijn best doen.

VICTOR : Om te beginnen, kom maar over de draad en drinkt er eentje op uw gemak.

(Marcel stapt over de draad tot bij zijn buur. Ondertussen dwaalt de blik van Victor over het publiek in de zaal.)

Man man man, kijk... daar word ik nu nog altijd een beetje sprakeloos van.

MARCEL : Van wat?

VICTOR : (*Kijkt in de zaal*) Zeg nu zelf, mooier bestaat toch niet.

MARCEL : (*Richt eveneens zoekend zijn blik naar de zaal*) Wie? Wat? Waar?

VICTOR : Zeg mij nu niet, dat gij er geen oog voor hebt?

MARCEL : Voor wat?

VICTOR : Voor die schoonheid verdomme.

MARCEL : Over wie of wat zijt ge nu eigenlijk bezig?

VICTOR : Daar zou ik dus heel graag wat gezellige uurtjes aan willen besteden.

MARCEL : Aan dat antieke geval?

VICTOR : Wat? Antiek?

MARCEL : Ja, ze is in ieder geval iets beter onderhouden dan die van u.

VICTOR : Ze is ook zoveel jonger, dat is toch normaal denk ik.

MARCEL : Jonger? Volgens mij was ze er al nog voor ge die van u in huis haalde.

VICTOR : Marcel! Die van mij is hier al vanaf ons huwelijk, dus al 30 jaar.